

ούδενός είχεν ἀνάγκην, μόνος είς τὸ παρημελημένον καὶ ζευ πυρῆς δωμάτιον του, μὲ τὴν καρδίαν ἀηδὴ ἐξ ὀλιγολέπτου τινὸς γεύματος, ποσάκις ἡ παγωμένη χείρ του ἔστη ἐπὶ τοῦ ἐνσήμου χάρτου, ἐπὶ τοῦ δποῖον ὥφειλεν ἀδιακόπως νὰ γράφῃ!... καὶ ἐσκέφθη πενθίμως ὅτι οὗτος θὰ ἦτο δ βίος του... τὸ μέλλον του!

Τούλαχιστον δὲν ἡρυθρία διὰ τὴν δυστυχίαν του ἐγνώριζον τὴν αἰτίαν καὶ ἐσεμνύνετο διὰ τὴν θυσίαν. Ἀλλὰ τὸ αἰσθημα τοῦτο, ὥπερ τὸν ὑπεστήριζε, προεβλήθη καρίως μετ' ὀλίγον.

"Εμαθεν ἡμέραν πινὰ ὅτι ἡ διαγωγή του παρεξηγεῖτο! «Τυποκρισία», ἔλεγον οἱ μέν, «τύψεις συνειδότος», ἔλεγον οἱ ἄλλοι. Ἐν τούτοις, ἐδέχθη τὴν προσβολὴν αὐτὴν μετὰ πλείονος καρτερίας ἢ ὅσον περιέμενε τις. Μετά τινας στιγμὰς ὥργης καὶ ἀπελπισίας ἤγειρε τὴν κεφαλὴν λέγων:

— Λοιπόν, τί; Θὰ συγκινηθῶ διὰ τοὺς μικρὰ πράγματα; μία ἀδικία καὶ μία ὑδρία περισσότερον τί σημαίνει; Δὲν ἐσυνέθισα λοιπὸν ἀκόμη;... καταντῷ πλέον γελοῖον.

"Ἐζησεν ως πρίν, ἀλλὰ μετὰ περιφροντικῆς ἀδιαφορίας. Ἐξεπλήρου μυχανικῶς τὴν καθημερινὴν αὐτοῦ ἀποστολὴν. Καταβληθεὶς ἐκ τῶν συγκινήσεων καὶ τοῦ ἀσθενοῦς βίου, εἰς ὃν εἶχε καταντῆσει, ἤρξατο ἀμφιβάλλων περὶ παντὸς — ἀκόμη καὶ περὶ τῆς θλίψεως του αὐτῆς, ἢν ἡσθάνετο ἡττον ζωηροτέραν.

"Η Πουλχερία παρετήρησε τὴν μεταβολὴν αὐτήν. Ἐξηκολούθουν νὰ βλέπωνται καὶ εἶχον ἐπαναλάβει ἀπειράκις τὰς ἔριδας καὶ τὰς συμφιλιώσεις των. Μέχρι τοῦδε, ὁ Λαυρέντιος ἐξ οἰκτου προσεποιεῖτο ἔρωτα, δὲν ἡσθάνετο, ἢ δὲ Πουλχερία προσεκολλᾶτο μετ' ἀπελπισίας εἰς τὸ φάσμα αὐτὸ τοῦ πάθους.

"Ημέραν τινά, καθ' ἣν τῷ ἔλεγεν ἵκετευτικῶς:

— Εἴμεθα πολλοὶ πτωχοὶ καὶ ἐλεεινοὶ ἀμφότεροι, ἀλλ' ἀν ἥθελες... ὡ! Θὰ εἰμεθα εύτυχεις!...

— Μπᾶ! ἀφες με λοιπὸν ἡσυχον μὲ τὴν εύτυχίαν σου, εἰπεν ὁ Λαυρέντιος ὡψῶν τοὺς ὄμοιους.

"Αλλοτε τῇ εἶπεν ἀποτόμως:

— Μήπως λοιπὸν εἰσαι τρελλή, τυφλή, βλαζεῖ; Δὲν βλέπεις ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον;... ἀλλὰ σὲ μισῶ, ἢ μαλλον μοὶ προξενεῖς ἀηδίαν, καθὼς μοὶ προξενοῦν ἀηδίαν τὰ πάντα· ἀηδιάζω καὶ τὸν ἔκυτόν μου ἀκόμη, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα.

"Η Πουλχερία ἀνελύθη εἰς δάκρυα, εἶτα προσεπάθησε νὰ θεωρήσῃ ταῦτα ὥστεστιστητα, ὥργην, ἀλλ' ἡσθάνετο καλῶς ὅτι ἡσαν ἀληθῆ. "Αλλως τε, εἶχεν ἀηδιάσει καὶ αὐτὴ τὸν φαντασιώδη, ἀπότομον καὶ σκληρὸν αὐτὸν ἔρωτα. Ἐπειθύμει νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς καρδίας της καὶ ἡγανάκτει ἐναντίον ἑαυτῆς, διότι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Διήγημα

Guy De Maupassant

ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

"Η Λαϊδη Ζάνετ ἀνέγνω μεγαλοφώνως καὶ τὰς διὰ μολυβδοκονδύλου γεγραμμένας γραμμὰς ταύτας, ὅπως εἶχεν ἀναγνώσει καὶ τὰς ἐντύπους.

Χωρὶς λέξιν νὰ προσθέσῃ ίδιαν, ἔθηκε καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὅπου εἶχεν ἀποθέσει προηγουμένως τὸ ἐπισκεπτήριον, καὶ, ἔγειρομένη τῆς ἔδρας της, ἔστη ἐπὶ τινας στιγμὰς σιωπηλή, παρατηροῦσα τὴν Μέρσην.

Τὸ αἰφνίδιον ἀποτέλεσμα, ὥπερ ἐν αὐτῇ εἶχεν ἐπενέγκει ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς, ἥτοι φοβερὸν ίδεν.

Εἰς τὰς συνεσπασμένας ὄφρυς της, εἰς τὴν λάμψιν τῶν ὄφθαλμῶν της, εἰς τὰ συνεσφιγμένα χεῖλη της, διεφαίνετο ζοφερῶς προδοθεῖσα ἀγάπη, ἡ ὑδρισθεῖσα ὑπερηφάνεια. Ἡτένιζε τὴν ἀπολωλυίαν γυναῖκα ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ἡ δὲ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της οἵονει ἔλεγε πρὸς τὴν Μέρσην:

— Μ' ἔξαναγκάζετε, λοιπόν, νὰ θίξω τὸ ὄδυνηρὸν ζήτημα;

— 'Εὰν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐνέχῃ νόημα τι, εἴπεν ἡ Λαϊδη Ζάνετ, δηλοῦ ὅτι μέλλετε μετ' οὐ πολὺ νὰ ἔγκαταλείψητε τὴν οἰκίαν μου. Εἰς μόνος λόγος ἡδύνατο νὰ σᾶς ἔξωθησῃ νὰ λάθητε τοιαύτην ἀπόφασιν.

— Ήτο ὁ μόνος ἔξιλασμός, δὲν ἡδύναμην νὰ σᾶς προσφέρω, κυρία.

— 'Αλλὰ βλέπω καὶ μίαν ἀλλην ἐπιστολὴν ἐπὶ τῶν γονάτων σας. Μήπως εἶνε ἡ ίδιη μου;

— Μάλιστα.

— Τὴν ἀνέγνωσατε;

— Τὴν ἀνέγνωσα.

— Εἶδετε τὸ 'Οράτιον Δεχόλτ;

— Μάλιστα.

— Εἶπετε εἰς τὸν 'Οράτιον ...

— "Ω! Λαϊδη Ζάνετ!...

— Μὴ μὲ διακόπτετε;... Εἶπετε εἰς τὸν 'Οράτιον πᾶν ὅ,τι ἀκριβῶς ἡ ἐπιστολὴ μου ἀπηγόρευεν ἀπολύτως καὶ δρισμένως ν' ἀποκαλύψητε εἴτε πρὸς αὐτόν, εἴτε πρὸς οἴον δήποτε ἐν τῷ κόσμῳ; Δὲν ἔχω ἀνάγκην οὔτε διαμαρτυριῶν οὔτε αἰτήσεων συγγνώμης. 'Απαντήσατέ μοι παραχρῆμα, καὶ ἀπαντήσατέ μοι διὰ μισς καὶ μόνης λέξεως: Ναι ἢ ὅχι;

Οὐδέν, οὔτε ἡ δριμεῖα αὕτη γλωσσα, οὔτε ὁ ἀνοικτήριμων τόνος τῆς φωνῆς, ἡδύνατο ν' ἀποσθέσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μέρσης τὴν ιερὰν ἀναγέννησιν τῆς πρώην τρυφερότητος.

"Ἐπεισ γονυπετής... αἱ δὲ τεταμέναι

χειρές της ἤγγισαν τὴν ἑσθῆτα τῆς Λαϊδης Ζάνετ.

Αὕτη ἀπεισύρθη ἀποτόμως πρὸς τὰ ὄπιστα καὶ ἐπανέλαβεν αὐστηρῶς τὰς τελευταίας αὐτῆς λέξεις:

— Ναι ἢ ὅχι;

— Ναι.

Τὸ ὠμολόγει ἐπὶ τέλους!

Καὶ διὰ νὰ καταλήξουν λοιπὸν εἰς τοιούτο σημεῖον τὰ πράγματα ἡ Λαϊδη Ζάνετ ὑπετάχθη εἰς τὴν Χάριτα Βραδον, ὑδρίσε τὸν 'Οράτιον καὶ ἐξευτελίσθη πρώτην ταύτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς της εἰς τὴν διάπραξιν τοσούτων ὑποκρισιῶν, θλίψεων καὶ ἀμηχανιῶν;

Καὶ κατόπιν τῶν ὅσων ὑπὲρ αὐτῆς ὑπέφερε καὶ ἔθυσίσεν... ἡ Μέρση ἥτο ἔκει... εἰς τὸν πόδας της, ὁμολογοῦσα ἡ ίδια ὅτι εἶχε παραβῆται τὰς διαταγὰς της, ὅτι εἶχε περιφρονήσει τὰς αἰσθημάτας της καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ ἔγκαταλείψῃ ἔρημον εἰς τὸ μέλλον τὴν οἰκίαν της.

Καὶ ποιά ἥτο ἐπὶ τέλους ἡ γυνή, ἥτις εἶχε πρᾶξει πάντα ταῦτα;

«Ἡ αὐτή, ἥτις εἶχε διαπράξει τὸν δόλον καὶ ἥτις ἐπέμεινεν εἰς αὐτὸν μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ καταστήσῃ συνένοχόν της τυφλὴν καὶ αὐτὴν τὴν εὐεργέτιδα της.

Διότι, μόνον, ἀφοῦ ἐπέτυχε τὸ τοιούτον, ἡ Μέρση συνησθάνθη τὸ καθηκόν της, διότι ποδὸν ήταν ηγανάκτειαν!

«Ἡ γηραιά δέσποινα μὲ ὑπερήφανον σιγὴν ἐδέχθη τὸ κτύπημα, ὥπερ τὴν συνέτριβεν.

«Ἐστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν θετὴν θυγατέρα της καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

ΚΗ'

Η ἐσχάτη δοκιμασία.

«Ἡ Μέρση δι' ὑστάτην φορὰν ἐπεκαλέσθη τὴν γενναιοφροσύνην τῆς πολυτίμου φίλης της, τὴν διοίσαν εἶχεν ὑδρίσει διὰ τῆς συμπεριφορᾶς της — τῆς δευτέρας ταύτης μητρός, τὴν διοίσαν τόσον εἶχεν ἀγαπήσει.

— Λαϊδη Ζάνετ!... Λαϊδη Ζάνετ!... μὴ μ' ἔγκαταλίπετε, χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ μοί εἴπητε... "Ω! κυρία!... Λάθετε οἴκτον δι' ἐμέ! Θὰ διανύσω βίον ταπεινώσεως καὶ ἔξιλασμοῦ... τὸ στίγμα τοῦ αἰσχούς τοῦ παρελθόντος μου θὰ μὲ καλύψῃ ἀκόμη ἀπαξ... καὶ διὰ παντός... Δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν πλέον!... Μόλον ὅτι δὲν εἴμαι αἰσία... συγκατατεθῆτε νὰ συγκινηθῆτε ἐκ τῆς μεταμελείας μου.... Εἴπατε ὅτι μὲ συγχωρεῖτε!...

«Ἡ Λαϊδη Ζάνετ ἐστρόφη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

— Οὐδέποτε συνεχώρησα τὴν ἀχάριστιαν! εἶπεν. 'Επιστρέψατε εἰς τὸ 'Ασυλον.

«Ηνοίξε τὴν θύραν, ἔξηλθε καὶ τὴν ἔκλεισεν ὅπισθέν της.

«Ἐκ νέου ἡ Μέρση ἀπέμεινε μόνη ἐντὸς τοῦ δωματίου.

*P.